

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu VI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Skrzypczak - Woźny

Protokolant: st. sekr. sąd. Krystyna Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **R. D. (1)**

przeciwko (...) **S. A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. w W. na rzecz powoda R. D. (1) kwotę 10.331,92 zł (dziesięć tysięcy trzysta trzydzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 08 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.540,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu kwotę 39,53 zł tytułem brakujących kosztów opinii biegłego w sprawie pokrytych tymczasowo z wydatków budżetowych Sądu.

VI C 1474/12

UZASADNIENIE

Powód R. D. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia kwoty 12444,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 16.02.2012r. miała miejsce kolizja drogowa, w której poniósł szkodę w swoim pojeździe marki B. model (...), rok prod. 2009 o nr rej. (...), sprawca kolizji posiadał ważne ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powód w dniu 22.02.2012r. zgłosił szkodę u strony pozwanej w ramach prowadzonego postępowania likwidacyjnego wyliczyła szkodę w jego pojeździe na kwotę 8815,85 zł, przyjmując zastosowanie do naprawy części zamiennych innych producentów oraz urealnienie na części w wysokości 30 %, i taką też sumę mu wypłaciła. W celu zweryfikowania zasadności stanowiska strony pozwanej, R. D. zasięgnął informacji z (...) B., gdzie poinformowano go, że za kwotę 8815,85 zł nie jest możliwa naprawa jego pojazdu. Wobec tego powód zlecił rzeczoznawcy wykonanie kalkulacji naprawy swojego pojazdu. Podał, że z wykonanej na jego zlecenie kalkulacji wynika, iż całkowity koszt naprawy pojazdu uszkodzonego w kolizji drogowej z dnia 16.02.2012r. wynosi 20891,21 zł. Koszt zleconej prywatnie kalkulacji szkody wyniósł 369 zł. Powód wyjaśnił, że do dnia wniesienia pozwu nie naprawił pojazdu, gdyż przyznana mu kwota odszkodowania nie pozwala na pokrycie tych kosztów. Pismem z dnia 13.07.2012r. powód wezwał (...) S.A do zapłaty kwoty 12075,36 zł, która stanowiła różnicę pomiędzy dotychczas otrzymaną kwotą

a wyceną naprawy dokonaną przez rzeczoznawcę. Wezwał również do zwrotu kwoty 369 zł poniesionej przez niego tytułem kosztów zleconej opinii. Pozwana odmówiła mu wypłaty dalszego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt powoda.

W uzasadnieniu zarzuciła, że roszczenia powoda są bezpodstawne, a kalkulacja szkody zlecona przez powoda została sporządzona przez rzeczoznawcę samochodowego, z którym strona pozwana jeszcze niedawno pozostawała w sporze. (...) S.A przyznało, że wypłaciło powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 8815,85 zł, a odszkodowanie to zostało wyliczone na podstawie kosztorysu naprawy sporządzonego w systemie E., przy uwzględnieniu wyłącznie oryginalnych części zamiennych-oznaczenie O (z wyjątkiem błotnika , w którym zastosowano element tej samej jakości co stosowany w montażu pojazdu- PJ). Zaznaczyło, że przyjęta procedura wynikała z faktu, iż powód nie przedstawił żadnych dowodów na poniesienie wyższych kosztów naprawy czy też zakupu części, takich jak np. faktura naprawy czy zakupu. Zdaniem strony pozwanej skoro powód nie przedstawił dowodu naprawy pojazdu to wycena kosztów naprawy nie stanowi dowodu na wysokość szkody czy poniesiony ubytek w jego majątku. Ponadto oświadczyła, że w sytuacji gdy poszkodowany żąda odszkodowania pieniężnego za zniszczoną rzecz używaną zasadne jest odliczenie od ceny rzeczy nowej kwotę odpowiadającą stopniowi zużycia rzeczy. Strona pozwana zaprzeczyła również aby pozostawała w opóźnieniu względem powoda w wykonaniu swoich zobowiązań, wobec czego nie jest uzasadnione roszczenie powoda o zapłatę odsetek ustawowych. Zdaniem strony pozwanej brak jest podstaw do żądania przez powoda zwrotu kosztów kalkulacji naprawy sporządzonej na jego zlecenie, gdyż nie jest to koszt zapobieżenia zwiększeniu szkody, ani niezbędny koszt obrony , ani też zastępstwa prawnego w rozumieniu art. 15 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.02.2012r. ok. godz. 14:50 we W. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powoda marki B. model (...), rok prod. 2009 o nr rej. (...). Kierowca pojazdu H. (...) nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo i uderzył prawym przodem w lewy przód jadącego B., w wyniku czego B. zostało przepchnięte i uderzyło prawym bokiem w wysepkę i słupek. W samochodzie powoda uszkodzeniu uległy: koło przednie prawe, koło tylne prawe, drzwi przednie prawe, zderzak przedni, pas przedni, błotnik przedni lewy i próg prawy.

Dowód: - akta szkodowe strony pozwanej nr szkody

PL (...);

- oświadczenie sprawy zdarzenia z dnia 16.02.2012r.,

k. 14

Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną.

(bezsporne)

Powód zgłosił szkodę u strony pozwanej w dniu 22.02.2012r. (...) S.A przeprowadziło postępowanie likwidacyjne, w toku którego przyznało i wypłaciło powodowi tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód kwotę 8815,85 zł.

Dowód: - akta szkodowe strony pozwanej nr szkody

PL (...)

Powód nie zgodził się z kosztorysem naprawy sporządzony przez stronę pozwaną i zlecił sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy samochodowemu, który w przygotowanej opinii ustalił, że koszt naprawy pojazdu powoda wynosi 20891,21 zł.

Dowód: akta szkodowe strony pozwanej nr szkody

PL (...)

W związku z przygotowaniem prywatnej opinii, powód poniósł koszty w wysokości 369 zł

Dowód: faktura VAT nr (...)r. z dnia 14.03.2012r., k. 18

Koszt naprawy pojazdu powoda, który uległ uszkodzeniu w dniu 16 lutego 2012r., z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu, według cennika aktualnego w dniu szkody oraz stawki roboczogodziny obowiązującej w niezależnych specjalistycznych zakładach naprawy pojazdów działających na terenie W. stosowanych w I kwartale 2012r. w wysokości 110 zł netto, wynosi 19147,77 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz wyceny i naprawy pojazdów D. S. z dnia 14.10.2013r., k. 62-74.

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód domagał się od strony pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku - zapłaty kwoty 12444,36 zł (w tym kwoty 12075,36 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 16.02.2012r. i 369 zł tytułem kosztów prywatnego kosztorysu) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty. Strona pozwana przyznała, że wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd kwotę 8815,85 zł.

Bezspornym między stronami był fakt, iż w wyniku kolizji z dnia 16.02.2012r. powód poniósł szkodę. Zasada odpowiedzialności ani też okoliczności zdarzenia nie były w toku niniejszego postępowania kwestionowane przez żadną ze stron; sporna była jedynie wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności (art. 436 § 1 zd. 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc). W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych (art. 436 § 2 zd. 1 kc).

W myśl art. 805 k.c., świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody. Ramy obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń określają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Ustawa powyższa odsyła zatem do zasad odpowiedzialności odszkodowawczej określonych w kodeksie cywilnym, w szczególności do art. 361 - 363 k.c.

W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 kc).

Z kolei art. 363 § 1 zd. 1 kc stanowi, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Z treści powołanych przepisów wynika, że odszkodowanie winno pełnić funkcję kompensacyjną i prowadzić do pełnego pokrycia szkody, przy czym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę. Poniesiona przez poszkodowanego szkoda nie zależy zatem od tego, czy naprawił on samochód, ale wyraża się utratą jego wartości w stosunku do pojazdu nieuszkodzonego.

Bezspornym między stronami był fakt, iż w wyniku kolizji z dnia 16.02.2012r. w samochodzie powoda zostały uszkodzone koło przednie prawe, koło tylne prawe, drzwi przednie prawe, zderzak przedni, pas przedni, błotnik przedni lewy i próg prawy.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny i naprawy pojazdów, Sąd ustalił, iż koszt naprawy samochodu powoda uszkodzonego w kolizji z dnia 16.02.2012r. wynosi 19147,77 zł z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu według cennika aktualnego w dniu szkody oraz stawki roboczogodziny obowiązującej w niezależnych specjalistycznych zakładach naprawy pojazdów działających na terenie W. w I kwartale 2012r. w wysokości 110 zł netto.

Oceniając zasadność przyjęcia przez stronę pozwaną w swoich kalkulacjach cen części nieoryginalnych, Sąd zważył, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Z oczywistych względów, odszkodowanie nie może obejmować kosztów prac naprawczych, które służyły do poprawienia standardu uszkodzonego pojazdu, a więc podnosiły jego stan techniczny w porównaniu ze stanem przed wyrządzeniem szkody. Jednakże w sytuacji, gdy przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego wymaga użycia nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody.

Przeprowadzona przez biegłego sądowego za pomocą systemu A. kalkulacja kosztów naprawy uwzględnia użycie wyłącznie nowych, oryginalnych części zamiennych. Zdaniem Sądu, świadczy to o konieczności zastosowania nowych części celem doprowadzenia pojazdu do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zwiększenie wartości samochodu po naprawie może zostać uwzględnione tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). W niniejszej sprawie sytuacja powyższa nie miała miejsca – wskazany w sporządzonej przez stronę pozwaną kalkulacji i potwierdzony w opinii biegłego sądowego zakres napraw obejmuje jedynie czynności zmierzające do przywrócenia stanu technicznej używalności pojazdu. Poza tym, nie można od powoda wymagać, aby zrezygnował z zakupu części nowych i próbował zakupić analogiczne do stopnia ich zużycia, jakie były zamontowane w jego pojeździe. Ponadto, zdaniem Sądu, poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do zakupu części oryginalnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że poszkodowany ma prawo wybrać autoryzowany serwis naprawczy oraz może żądać wyrównania szkody w oparciu o ceny, które oferuje ten warsztat. Sąd nie znalazł również podstaw, aby nie dać wiary kalkulacji dokonanej przez biegłego, że aby przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody, należało wycenić części oryginalne.

Podnieść należy również, iż strona pozwana zaniżyła wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych. Sąd uznał, iż ustalenie stawki roboczogodziny prac naprawczych i lakierniczych na 80 zł, odbiega od cen występujących na rynku lokalnym, gdzie, jak wynika z treści opinii biegłego, ceny kształtują się na poziomie 110 zł za prace blacharsko - lakiernicze. Jednak powód nie miał obowiązku poszukiwania zakładu, którym wykona najtaniej naprawę uszkodzonego w kolizji pojazdu, a skoro jest posiadaczem pojazdu marki B., to mógł to uczynić w ich autoryzowanym serwisie. Nie mniej jednak Sąd przyjął w niniejszej sprawie, że powodowi należy się odszkodowanie wyliczone w oparciu o koszty naprawy w niezależnych specjalistycznych zakładach naprawy pojazdów działających na terenie W., gdzie stosowana była stawka roboczogodziny za prace blacharsko – lakiernicze w wysokości 110 zł netto.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 13.06.2003 r. III CZP 32/03, jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku tych usług. Jak podkreślił SN w w/w uchwale standardowo opracowane informacje dotyczącą ustalenia wysokości kosztów nie mają żadnego znaczenia w sferze określenia kryteriów wysokości należnego odszkodowania ubezpieczeniowego. Co najwyżej mogą tylko informować poszkodowanego o stosowanych na rynku lokalnym cenach. Nie ma natomiast żadnych podstaw, by wymagać od poszkodowanego, aby swój pojazd naprawiał w warsztacie tańszym (np. niższej klasy lub nieautoryzowanym). Oczywistym jest w świetle zasad doświadczenia życiowego i nie wymaga uzasadnienia, że wykonanie usługi i usunięcie szkody w takim warsztacie daje mniejszą pewność do jakości świadczonych napraw. Przy tym za niedopuszczalne należy uznać praktyki stosowane przez niektórych ubezpieczycieli zmierzające do zmuszania klientów do wybierania najtańszego i oferującego niższy standard usług warsztatu.

Sąd ustalając wysokość odszkodowania należnego powodowi uwzględnił w nim wartość podatku VAT, zważywszy na fakt, iż powód nie jest przedsiębiorcą i nie może odliczyć tego podatku od podatku dochodowego. Przyjmuje się, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia należy obniżyć o podatek VAT tylko wówczas, gdy może on odliczyć ten podatek od podatku dochodowego (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 103; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1998 r., III CZP 42/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 69). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ma zaś podstaw do przyjęcia, iż taka możliwość po stronie powoda istniała.

W ramach podlegającej naprawieniu szkody powód zgłosił również wydatki związane ze zleceniem przygotowania kalkulacji kosztów naprawy prywatnemu rzeczoznawcy w kwocie 369 zł. Żądanie to jest zasadne. Po otrzymaniu wyceny strony pozwanej powód powziął wątpliwości co do wysokości kosztów naprawy - nie mając wiadomości specjalnych w tej dziedzinie - zlecił opracowanie kalkulacji kosztów naprawy rzeczoznawcy. Z tych względów, zlecenie przygotowania kalkulacji naprawy należało uznać za celowe i niezbędne działanie dla uzyskania należnego odszkodowania. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania i w takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu w myśl art. 361 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.09.1975r., sygn. I CR 505/75, niepublikowany, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004r., sygn. III CZP 24/04).

Biorąc powyższe pod uwagę oraz mając na względzie, że strona pozwana w toku likwidacji szkody wypłaciła już powodowi kwotę 8815,85 zł, Sąd odjął tą kwotę od wyliczonego kosztu naprawy pojazdu w wysokości 19147,77 zł, co daje kwotę 10331,92 zł. Do tak wyliczonej kwoty Sąd dodał należną powodowi kwotę 369 zł, poniesioną przez niego tytułem kosztów sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy, co łącznie daje kwotę 10700,92 zł.

Żądanie zasądzenia odsetek od w/w kwoty uzasadnione jest treścią art. 481 § 1 k.c., w myśl którego powodowi przysługują odsetki za czas opóźnienia strony pozwanej w spełnieniu świadczenia. Legitymacja do żądania odsetek

istnieje bez względu na to, czy powód poniósł w związku z opóźnieniem strony pozwanej szkodę i czy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które strona pozwana ponosi odpowiedzialność.

Zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c. zakład ubezpieczeń zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o zdarzeniu ubezpieczeniowym.

Ponieważ odszkodowanie w pełnej wysokości nie zostało w terminie wypłacone, należy uznać, iż strona pozwana pozostawała w opóźnieniu, uzasadniającym roszczenie o odsetki ustawowe. Powód zgłosił szkodę w dniu 22 lutego 2012r., a zatem roszczenie o zapłatę całości odszkodowania stało się wymagalne po upływie 30 dni od tej daty. W związku z powyższym żądanie powoda w zakresie odsetek, od kwoty 10700,92 zł uwzględniono od dnia 8 kwietnia 2012r.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd działając na podstawie powołanych wyżej przepisów orzekł jak w pkt. I wyroku.

Roszczenie powoda w pozostałym zakresie jako zbyt wygórowane i nieuzasadnione podlegało oddaleniu czemu dano wyraz w punkcie II sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach w pkt III wyroku uzasadnia treść art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie, powód uległ tylko co do nieznacznej części żądania, z tych też względów strona pozwana winna zwrócić powodowi koszty w wysokości 3540zł, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 623 zł, zaliczka na biegłego uiszczona w wysokości 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 2400 zł odpowiadające wysokości jednej stawki minimalnej przewidzianej w § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Jednocześnie, w związku z wynikiem sprawy, w pkt IV wyroku nakazano stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 39,53 zł tytułem brakującej kwoty na wynagrodzenie biegłego, sporządzającego w niniejszej sprawie opinię, poniesioną tymczasowo z wydatków budżetowych Skarbu Państwa.

Zarządzenie:

- 1) odnotować:
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pełnomocnikowi strony pozwanej;
- 3) kal. 14 dni.